Wastse-ajastaja-laul.

Wiis. Wirguge! ni hääl meil' höikap. (Kikepühhemb, puhtamb Jesus.)

1. Ajastaig om ärralännu,
Mes, Issand! me so armust nännu:
Nüüd wastset aiga annat sa.
Kül me käume waeldussen,
Ent sinno waimo juhhatussen
Nink ikkes sinno armoga.
So, Issa! kittame;
Sa ollet kindmaste
Meije abbi.
Mes so nõuw säep,
Se meile jääp
Nink önsalikkult körda lääp.

2. Sedda ello, mes sa annit,
Sa meile külwi-ajas pannit
Sääl iggawetse põimule. —
Oppa pruukma egga päiwa
Ni, et mo ütski tund ei waiwa,
Kui sa mo kutsut kohtude.
Tõest'! kes ei külwa tääl,
Ei sa ka põima sääl. —

Anna tarkust:
Lass' önnega,
Kui häddan ka,
Meil, Issand! so päl' kaeda.

3. Ainult so päl' lass' meil kaija; —
Sa annat kostotust, kui waja,
Meil' äkkilisse jalg-te pääl.
Lass' meil röömsast sinna astu,
Kun ello wärraij walla lastu,
Kost meid jo höikap Wona hääl.
Sa, ke kik häste teit,
Sa toetat ka meid,
Abba! Issa!
Sult saatjas sai
So Poig, — meil' jäi
So arm, mes Kristus meile töi.

4. Jesus! lass' meil usku pitta
Sel aastal, — käügiga so kitta,
So pühhaussen elladen.
Sa, ke taiwast maha tullit,
Ka essi maan te-käüjan ollit,
Siist Issa mannu töttaden:
Oh önnista
Sel aastal ka